

Obiective turistice care au fixat Rusia pe harta culturală a lumii

PAG. 5

S-a desprins cel mai mare iceberg

Iceberg-ul acesta cu siguranță l-ar fi văzut și căpitanul Titanicului. Este cel mai mare descoperit până acum după ce s-a desprins în urma cu câteva zile de un ghețar plutitor.

Numit A-76, iceberg-ul s-a rupt de ghețarul Ronne Shelf în ultimele zile. Conform Agenției Spațiale Europene, zona a avut parte de flux de apă caldă care a afectat și alte părți din vestul Antarcticii.

A-76 este cel mai mare iceberg văzut până acum. Gheața plutitoare are o lungime de 170 de kilometri și o lățime de 25 de kilometri. Cam de 80 de ori mai mare decât Manhattan-ul.

Cercetătorii nu atribuie acest eveniment schimbărilor climatice: este o parte din ciclul natural al ghețarilor din regiune, spun aceștia.

Iar când ghețarul se va topi, nu va provoca creșterea nivelului marilor pentru că făcea parte dintr-un ghețar plutitor. La fel cum topirea unui cub de gheață într-o băutură nu face că nivelul acesteia să crească.

100 de ani de la înființarea FC Olimpia Satu Mare

Documentele consemnează că începuturile datează din 5 mai 1921, la aproape 3 ani de la Marea Unire

Formația sătmăreană, în primul sezon în care a evoluat în Divizia A PAGINA 3

Trei zile și trei nopți de spectacol și culoare în cadrul ceremonialului nunții la oșeni

S-a dat startul oficerii căsătoriilor, odată cu încheierea Postului Mare

PAGINA 2

Scarlett Johansson, îndemn pentru colegii de la Hollywood

PAGINA 8

Coada calului, plantă de leac de mii de ani

PAGINA 4

O floare rară a înflorit în România

Rezervația naturală din Giurgiu este administrată de regia națională Romsilva. Angajații companiei monitorizează zonele în care se găsește floarea rară și protejată de lege.

„A înflorit bujorul de pădure, monument al naturii. Imagini spectaculoase din Parcul Natural Comana, unde colegii noștri monitorizează permanent zonele în care se găsește această floare foarte frumoasă, rară și protejată de lege. Bujorul înflorește în luna mai, iar perioada de floare durează aproximativ zece zile”, au anunțat, pe Facebook, reprezentanții Romsilva.

Rezervația de bujor din Parcul Natural Comana are 230 de hectare. În România, bujorul de pădure se află la limita nordică a arealului său, specia fiind regăsită doar în unele zone din sudul țării. Spre deosebire de alte specii de bujor, aceasta are floarea de un roșu purpuriu, cu un singur rând de petale.

Microsoft renunță la Internet Explorer din Windows 10

Gigantul american Microsoft a anunțat că va elimina vechiul și mereu nesigurul browser din cadrul sistemului său de operare, la jumătatea anului viitor, transmite News.ro.

Internet Explorer se apropie de capătul drumului. 15 iunie 2022 este data limită până la care browser-ul, care cândva domina piața, va mai face parte din Windows 10. În ultimii ani, Microsoft a tot eliminat bucăți ale browser-ului care există de mai bine de un sfert de secol. Acum, s-a ajuns la ultima bucată, numită Internet Explorer 11. Internet Explorer trebuia să dispară de mult, mai ales că Microsoft are acum un nou browser, Edge. Compania americană a trebuit, însă, să găsească un compromis între siguranța sistemului de operare și nevoile companiilor.

Pe de o parte, prezența lui Internet Explorer în Windows 10 reprezintă doar o sursă de probleme de securitate pentru majoritatea utilizatorilor. Pe de altă parte, există companii ale căror aplicații nu pot funcționa fără motorul de Internet Explorer.

TRADIȚII

Trei zile și trei nopți de spectacol și culoare în cadrul ceremonialului nunții la oșeni

S-a dat startul oficerii căsătoriilor, odată cu încheierea Postului Mare

Cultura populară din zona de nord-vest a Ardealului are câteva specificități care se deosebesc categoric de celelalte zone etnografice ale țării. Este vorba, în special, despre elementele particulare care reprezintă sarea și piperul nunții din Țara Oașului.

Considerată pe bună dreptate un adevărat spectacol, evenimentul este pregătit cu meticulozitate de întreaga familie și comunitate, nu doar de tinerii care își vor uni destinele pe vecie. Părinții, în primul rând, privesc evenimentul cu maximă responsabilitate, considerând prioritară partea financiară a viitorului cuplu. Astfel, viața economică a noii familii, asigurată în special prin sistemul de moștenire a averii, era intens discutată înainte de îndeplinirea acestui ritual de trecere, și anume nunta, printr-un eveniment denumit tomnele (la Turci).

Viitorii miri se îngrijeau odinioară, la fel ca și astăzi de altfel, să îndeplinească fiecare ritual ancestral, fiecare act magic pe care îl presupune marele eveniment. Ne referim aici la pregătirea zestre, alegerea nănașilor, chematul la nuntă, împletitul miresei, alcătuirea steagului de nuntă, invitarea tuturor sătenilor la marele eveniment, despărțirile tinerilor de prieteni, prin roata feciorilor și a fetelor, cununia, ospățul, la care participa toată suflarea satului, belciugul miresei, toate aceste momente fiind însoțite de dansuri, țâpuri, topoturi. Desigur că de la nunta oșenească nu puteau lipsi, înainte de toate ritualurile de trecere, actele cu rol de precizare a destinului. Reminiscențe ale acestor cutume se regăsesc și astăzi în tradițiile de nuntă la oșeni, însă nu atât de pregnant ca odinioară.

Împletitul miresei, proces care presupune multă migală

Totuși, se poate spune cu certitudine că Țara Oașului a conservat foarte bine modul de viață arhaic, moștenit din generație în generație. Obiceiurile de nuntă din această zonă etnografică reprezintă o bună parte din lada de zestre a străbunilor. Nu degeaba, în fiecare sat din Țara Oașului există împletitoare de mirese, proces care cere multă răbdare și măiestrie.

Este un meșteșug care se moștenește în familie, mama predând secretele împletitului în plasă tinerei fete. Nuntă fără mireasă împletită nu există în Țara Oașului, nici în zilele noastre. La fel se

La nunta tradițională se mănca din blide de lut, cu linguri de lemn, și se bea vinul, pâlince sau apa din strachini de lut

poate spune și despre cununa care se așează pe capul viitoarei soții. Sub nicio formă nu poate să lipsească de la acest eveniment important din viața oșanului.

Mireasa, dar și fata de oșan poartă "coadă lată" în anumite cazuri, și înainte de cununie.

Împletitura cozii durează de la trei și până la 8 ore, dacă lucrează la mireasă o singură împletitoare. Înainte de a se începe împletitul cozii, părul se unge cu untură de porc, sau cu unt din lapte de oi, apoi este pieptănat aproximativ 15 minute.

Părul se segmentează în trei secțiuni cu o undrea sau cu fusul de tors lână: "fundurile" peste obraji, în cele două părți laterale ale feței, iar restul de păr se împletește într-o coadă pe spate.

Pentru ca să iasă o împletitură frumoasă aceasta nu trebuie să înceapă prea de jos, tocmai ca să se poată lucra mărunț. Se segmentează fiecare parte a capului în suvițe subțiri, denumite "biți", iar din primii trei se fac "nodoțaii", care acoperă o parte din obraz. Denumirea de "nodoțai" este întâlnită în Turci, la Racșa li se spun "couți", iar în localitatea Aliceni li se spun "cârligăi". După împletirea acestora, se aranjează restul de păr. Primii biți separați se cos laolaltă cu un ac în care s-a pus mătase ori o ață mai groasă. De obicei se folosește o fibră de culoare albastră, roșie sau verde. După ce este finalizată împletitura, pe spate se atașează prin coasere un barșon pe mijloc și o zgardă ruptă din mărgele.

Cu un bogat substrat simbolic arhaic, cununa miresei păstrează, chiar și în zilele noastre, multe dintre ritualurile și obiceiurile moștenite de la străbuni. Rânduiala cere ca obiectele care înfrumusețează cununa să fie atașate, fără excepție, de sus în jos, și iau forma unor spirale, romburi, triunghiuri sau cercuri. Principala culoare aleasă pentru a decora cununa este roșul. Bumbuștii din fir de fibră roșie sunt răsuciți în spirale, de la centru spre margini și sunt lipiți cu cir, pe un bumb de hârtie creponată legată cu ață și lipit și apoi pe un cerc decupat din carton. Cotătorile sub formă de romb se fixează pe o sârmă de cupru petrecută în spirală. Legătura dintre cunună și coadă este realizată printr-un barșon. Pe acesta erau cusuți bănușii de aur găuriți și înșirați de-a lungul barșonului. Astfel, întregului ansamblu decorativ i se conferea un

Rânduiala conviețuirii în satul tradițional presupunea ca neamurile și prietenii din același sat să se ajute între ei la prepararea bucatelor, precum și la servirea acestora. Era un bun prilej a se crea legături solide între neamuri, sau prietenii între locuitorii aceluiași sat, ori din sate diferite.

Indispensabili pentru buna desfășurare a nunții, socăcițele și socacii au multe alte sarcini, pe lângă prepararea și servirea bucatelor. ei trebuie să decoreze poarta, curtea, șura și cortul de nuntă cu perți colorate, confecționate din hârtie creponată, blide, ștergare, peretare, baloane.

juca de steaș. Acesta este un obiect cu încărcătură magică și are rol de catalizator al acțiunilor rituale.

Principalul rol al stegarului este de a asigura procesualitatea coerentă a etapelor nunții, fiind considerat, pe bună dreptate, un "maestru de ceremonii". El era cel care odinioară chema invitații la nuntă, înainte cu o săptămână.

Desigur că pentru îndeplinirea acestui rol important în cadrul ceremonialului nunții este nevoie de niște abilități, care se învață prin inițiere, și numai prin exercițiu se poate ajunge la performanțele de a scutura steagul după ceteră, în acord cu ritmurile iuți ale muzicii oșenești.

El dă cu steagul în masă când se ia belciugul, merge cu steagul de-a umăr după mireasă, apoi o duce la biserică. Un moment important în cadrul nunții este așezarea steagului pe pragul casei, la intrare, pentru ca mirii să calce pe el. Steagul mai avea rol de a sparge talgerul miresei, anunțând schimbul de daruri la mireasă, construind un dialog în grai oșenesc cu socăcițele și starostele.

Lista cu responsabilitățile sale însă nu se termină aici. Are obligația de a face rost de materialele pentru steag. Acestea sunt: două chischineauă, unul alb și unul roșu, bărbinoș, bota din alun, sârmă, palțau, chischineauă cu ciucalăi. Bărbinoșul este verdeața cu care se decorează steagul, după ce a fost cules din pădure de către druște, domnișoarele de onoare ale miresei. Acesta se împletește cu ață în niște cununi și apoi se cos pe vârful steagului. În crucea de bărbinoș se așează chischineaușele cu ciucalăi, se bat în cuie, se fixează bine de botă, la fel ca și zgăzile cu zurgăluș. Perțale din hârtie creponată sunt înșirate pe o ață, iar mai apoi erau și ele bine legate de botă.

În mod tradițional, steagul nu are perți din hârtie colorată. Mai demult, femeile împăturau în patru un pânzoc alb din material de la pindileu, la care atașau, pe margini, ciucăluș din fibră, precum și alte ornamente, cum ar fi cele de brad. Chischineaușele-batistă erau adunate de la fetele din sat, care își scriau numele pe ele. Chischineaușele ajungeau, după ceremonialul nunții înapoi la proprietare, înmănate fiind de noua soție. Acestea se duc la biserică, în prima duminică, într-o straiță.

La mijlocul pânzei steagului se împletea un cerc în relief din fire de rozmarin verde și din florile numite cheița raiului, dar și tătașe.

În centrul cercului se pune un tandraș, realizat din hârtie creponată. În final, stegaciul găta steagul, prin fixarea zugălușilor, cele care au un clinchet cristalin. Sunt prinși pe curele și fixați puternic cu cuie de către feciori, astfel încât să nu cadă niciun element decorativ în timpul scuturării.

Ocazie de a purta hainele cele bune și de a se reîntregi familia

Chiar dacă o parte dintre oșeni au plecat la muncă în străinătate, aceștia nu concep ca evenimentele importante din viața lor să se petreacă înafara Țării Oașului, indiferent că ne referim la botezuri sau la nunți. Astfel, răscumpără oarecum dorul de locurile natale, prin crearea de evenimente pline de culoare în fiecare localitate a zonei etno-folclorice.

Bătrânii satului, tinerii și copiii au acum ocazia să poarte hainele cele mândre, păstrate numai pentru zilele de sărbătoare, oferind astfel un spectacol de culoare. Tot satul se bucură și petrece la ospățul de nuntă, făpurind și tropotind pătimăș sub grumazul ceterii, și scuturând steagul cu foc.

Mirela Filimon

oșenească. Glasul ceterii și pâlince aveau darul de a face mai bună zama, plăcintele sau boacele care se puneau pe masă.

Ceterașii, sarea și pierul evenimentului

Nunta oșenească este plină de evenimente muzicale neașteptate. Fie că ceterașii se află în fața șurii, lângă oalele socăcițelor, într-un colț al curții, în fața porții, pe o laită, sub un prun din ogradă...

Și în zilele noastre, fiecare oșan care știe a țâpuri are danțul lui. Tocmai de aceea, ceterașii nu au vreme să se odihnească deloc la o nuntă, mai ales la cele de odinioară, când nu exista o altă alternativă muzicală.

Fiecare nuntaș care știe să țâpurească are prilejul, prin versuri, să își împărtășească trăirile, prin povești muzicale de dragoste, de dor, de suferință, de gelozie. Versurile sunt inspirate din realitate și sunt de o sensibilitate profundă, afectivă, filtrate prin experiența personală.

Nuntașii așteptau cu nerăbdare să prindă un moment în care ceterașii să-i acompanieze, pentru a-și zăce fiecare danțu' lui. Acest lucru este posibil în momentele de pauză dintre roata fetelor, danțu' miresei, roata feciorilor, danțul colacilor sau giucatul steagului.

Sufletul oșenesc nu s-a depărtat niciodată de grumazul ceterii, chiar dacă în prezent intervențiile ceterașilor s-au diminuat în prezent. Un alt moment de maximă intensitate a nunții este roata nuntașilor, unde ceterașii trebuie să își dovedească măiestria în mânărea arcului.

Apoi trebuie neapărat precizat faptul că melodiile unice, precum și ritmurile străvechi sunt redată cu voioșie și măiestrie de către ceterașii experimentați, fără de care nunta nu se poate lipsi.

Belciugul de rămas bun de la părinți, presupune ca cetera să fie jărcuită, în același fel în care se jăluie pe bocetul de la nunta celui decedat înainte de a apuca să se căsătorească.

Stegașul este considerat maestrul de ceremonii

O bună parte a nunții oșenești presupune prezența steagului, care era

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef supliment - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Debutul pe prima scenă fotbalistică a României se petrece pe 11 august 1974 când, în fața a 15.000 de spectatori, FC Olimpia învinge pe Politehnica Iași cu un scor categoric, de 3-0. Iar în clasamentul de după prima etapă Olimpia se află pe locul 1. A fost prima și ultima dată când Olimpia s-a aflat pe primul loc în Divizia A.

ISTORIE

Mai 2021, luna în care se împlinesc 100 de ani de FC Olimpia Satu Mare

Olimpia Satu Mare a împlinit pe 5 mai 100 de ani de la înființare. O sută de ani de la naștere dar nu și de viață. Pentru că... Dar ar fi multe de spus pe această temă. Poate altădată. Oricum, din multe puncte de vedere, Olimpia Satu Mare are o istorie frumoasă și bogată. Și zburciată. Materialul de mai jos nu se vrea o istorie a Olimpiei Satu Mare. Sunt consemnate amintirile unora din cei care au trăit, au fost prezenți într-un fel sau altul alături de fotbalul sătmărean, de FC Olimpia.

Documentele consemnează că începuturile datează din 1921, din ziua de 5 mai când, la aproape 3 ani de la întregirea teritorială a României, un grup de iubitori ai fotbalului din orașul de pe malurile Someșului au pus bazele acestui club de fotbal. În acel început de mai 1921, la Subcomitatul Regional Oradea al E.S.S.R. s-a prezentat o delegație de sătmăreni care a solicitat afilierea proaspăt înființatei echipe Olimpia Satu Mare.

Primele semnături

Dintre numele celor care și-au depus semnătura pe document, a fotbaliștilor legitimați în acea perioadă de început, au ajuns până la noi următoarele: I. Mihalca, Gh. Șuta, D. Pop, E. Gross, E. Nyul, S. Frank, C. Rațiu, V. Sabău, J. Winkler, A. Șoranu, C. Hotyar, K. Kokenessi se scrie pe Wikipedia.

Cu voia dumneavoastră, pe această listă îi adăugăm pe Andrei Sepci, legendarul portar al Universității Cluj și al naționalei României și pe frații Borbil, jucători din perioada interbelică și care, după ce au început fotbalul la Olimpia, au ajuns la echipe din București, dar și în echipa națională a României.

După cinci ani, vreme în care Olimpia Satu Mare a evoluat în campionatele regionale, formația sătmăreană câștigă campionatul zonal și se califică în sferturile de finală ale campionatului național de fotbal, unde este eliminată de către multipla campioană Chinezul Timișoara. În 1934, Olimpia se califică în sferturile de finală ale primei ediții a Cupei României. În toamna aceluiași an se înființează Divizia "B", iar în seria a III-a participă și Olimpia CFR Satu Mare. Peste doi ani, în urma reorganizării fotbalului românesc, Olimpia ajunge în Divizia "A", dar retrogradează la finalul sezonului. Asta pentru că în București, Timișoara și Cluj, dar și în alte localități, apăruseră echipele profesionale, iar amatorii de la Olimpia, mulți dintre ei slujbași la diverse fabrici din Sătmar, nu puteau face față profesioniștilor. A urmat apoi o serie de evoluții în Divizia B după care, în intervalul 1940-1944, în urma Diktatului de la Viena, Olimpia dispăre de pe firmamentul fotbalului din România.

Dar sub alte denumiri, impuse de vremurile noi în care s-a trăit în acea perioadă, Olimpia reapare în circuitul fotbalistic din România imediat după încheierea războiului, sub diverse denumiri: Someșana, Metalul, Sanitas,

Daniel Prodan este cel mai valoros sătmărean care a jucat la FC Olimpia. Îl recomandă calitățile, realizările, numeroasele meciuri jucate în echipa națională a României, participările la C.M. și C.E., echipele de club la care a jucat etc.

Anii 70, perioada de care se leagă cele mai mari realizări fotbalistice ale clubului sătmărean

Progresul, Locmotiva CFRș ASMD.

Au urmat o serie de peregrinări între "B" și "C" după care, în anul 1968, odată cu venirea la Satu Mare a lui Iosif Uglar ca prim secretar comunist al județului, mare iubitor al fotbalului, acest sport renaște în orașul nostru. Așa se face că în vara anului 1969, după un baraj în patru, Olimpia Satu Mare promovează în Divizia B. La acea vreme în formația sătmăreană erau prezenți jucători precum Pustai, Bathori, Knobla, Filip, Jula, Les, König, Bocșa, Nagy, Modovan, Borota, Petz, Gabi Both etc.

Olimpia promovează în 1974 în Divizia A

Venirea lui Iosif Uglar la conducerea județului a adus un plus important în viața economică și socială, dar și sportivă, a județului. Așa se face că, în 1974, după un sezon excelent, Olimpia Satu Mare promovează în Divizia A. Printre artizanii promovării s-au numărat Gabi Both, frații Bathori, Kincses, Borota, Libra, Haiduc, Bigan, Naom, Bocșa, Filip, Jula, Knobla antrenori

fiind Gigi Staicu și Vasile Savaniu.

După promovare, cu Gigi Staicu pe banca tehnică, la Olimpia vin o serie de jucători cu nume, Bigan, Naom, Agiu, dar și tineri aduși din eșaloanele inferioare, Hațieganu, Iancu, Popa, din Carei, Keizer, Bereș, Berecki și revine acasă Iosif Helvei.

Debutul pe prima scenă fotbalistică a României se petrece pe 11 august 1974 când, în fața a 15.000 de spectatori, FC Olimpia învinge pe Politehnica Iași cu un scor categoric, de 3-0. Iar în clasamentul de după prima etapă Olimpia se află pe locul 1. A fost prima și ultima dată când Olimpia s-a aflat pe primul loc în Divizia A. Olimpia termină sezonul pe locul 9, o poziție merituoasă fără îndoială având în vedere că este la prima participare în Divizia A, iar majoritatea jucătorilor au fost debutanți pe prima scenă a fotbalului din România. Din păcate formația sătmăreană încheie sezonul 1975/76 pe locul 15 și retrogradează în Divizia B.

Un an mai târziu Olimpia revine în primul eșalon unde va mai sta trei sezoane, 1977/78 (locul 13), 1978/79 (locul 10) și 1979/1980, iar la sfârșitul

sezonului 1976/77 se clasează pe locul 15 și retrogradează din nou în Divizia B. În 1978 Olimpia realizează și cea mai importantă performanță. Joacă finala Cupei României, finală pierdută însă, scor 1-3, în fața Universității din Craiova.

Urmează apoi 20 de ani cu evoluții inconstante, cu retrogradări în Divizia C. Dar în 1995 Olimpia revine în Divizia B după care, după un adevărat tur de forță, revine primul eșalon la finalul sezonului 1997/98. Din păcate, Olimpia a stat numai un an în Divizia A după care gruparea sătmăreană a revenit în al doilea eșalon.

Istoria recentă a Olimpiei, a ultimilor 20 de ani este una zburciată. După evoluții inconstante, cu o tresărare de orgoliul în 2004 când a ratat promovarea la mustață, gruparea sătmăreană intră în anonimatul ligilor inferioare, ba chiar ajunge în "județ" la sfârșitul sezonului 2006/2007. După o perioadă tulbură, Olimpia revine din nou în Liga 3 și apoi în Liga 2. Din păcate vin și vremurile grele și, din lipsa finanțării, Olimpia nu mai poate continua să joace în Liga 2. Pe 2 decembrie 2018 Olimpia Satu Mare joacă ultimul meci

în Liga 2, fosta Diviziei B, 2-0 cu Metaloglobus București.

Ce va urma? Greu de spus dacă Olimpia Satu Mare mai are un viitor. Olimpia cea pe care o știm, cea în culorile galben-albastru pe care o știm, pe care le are de 100 de ani și își joacă meciurile pe stadionul Olimpia-Didi Prodan. În lipsa unei finanțări corespunzătoare cu siguranță că orașul și județul Satu Mare nu va avea un fotbal competitiv în anii următori. Dar nu trebuie să dezarmăm. Olimpia a mai trecut prin perioade dificile și a renăscut din propria cenușă. Așa că la final nu putem să spunem decât

Hai, Olimpia Satu Mare!

Jucători importanți

Care a fost cel mai important, cel mai bun jucător al Olimpiei Satu Mare? Gabi Both sau Daniel Prodan? Discuțiile ar putea fi lungi, contradictorii în această privință. Din punctul nostru de vedere, Daniel Prodan este numărul 1. Îl recomandă calitățile, realizările, numeroasele meciuri jucate în echipa națională a României, participările la turnee finale ale C.M. și C.E. de fotbal, echipele de club la care a jucat etc. Din păcate a dispărut prea repede dintre noi.

Gabi Both a fost fără îndoială jucătorul care a însumat cele mai multe calități fotbalistice. Talentul său uriaș a adus multe victorii Olimpiei dar și echipelor la care a jucat, Dinamo, UTA. Execuțiile lui puteau ridica în picioare zeci de mii de spectatori indiferent de echipele la care a jucat. Din păcate pentru el, în anii 70 era greu de ajuns la echipa națională în contextul în care legea o făcea dinamoviștii și steliștii. Dar, și aici nu greșim, a fost idolul a numeroase generații de copii.

Prezentăm mai jos o listă a jucătorilor, din generațiile mai vechi, și a antrenorilor care au reprezentat culorile galben-albastru, culorile Olimpiei Satu Mare

Jucători: Daniel Prodan, Gabi Both, Mircea Bolba, Zoltan Ritli, Ludovic Keizer, Viorel Mureșan, Mario Agiu, Iosif Bathori, Ștefan Bathori, Vasile Knobla, Mario Agiu, Firu Smarandachie, Gogu Iancu, Nicu Marcu, Gabor Gerstenmaier, Florin Gardoș, Claudiu Cornaci, Constantin Bigan, Ioan Naom, Martin Tudor, Dumitru Dumitriu, Petrică Negrea, Sergiu Radu, Levente Paul, Florin Fabian, Dacian Nastai, Feri Cardoș, Vasile Bocșa, Iosif Pustai, Carol Kuki, Vasile Savaniu, Dumitru Jula, Vasile Borota, Viorel Hațieganu, Sorin Iodi, Adrian Dulcea, Ciprian Prodan, Tiberiu Csik, Adrian Sălăgeanu, Ovidiu Suci, Zoltan Pataki, Andras Balog, Gică Borhidan, Andrei Estinca, Ioan Ghencean etc.

Antrenori: Emerich Jenei, Gigi Staicu, Iosif Vigu, Alexandru Pop, Vasile Savaniu, Traian Ionescu, Gh. Ola, Joszek Kiprich, Tibi Selymesi, Gh. Ene, Remus Vlad, Gabi Both, Mircea Bolba etc.

Președinți: Teodor Curpaș, B. Olteanu, Aurel Medeșan, Alexandru Rusu, Mircea Lupuțiu, Tudor Stoica, Mircea Govor, Aurel Buzaș, Vasile Boudi, Catrinel Raț.

DC Constantin

REȚETE

Coada calului, plantă de leac de mii de ani

Folosită de mii de ani în scop terapeutic, dar și ca aliment, planta cunoscută sub numele coada calului are denumirea științifică *equisetum arvense*.

Se poate consuma sub formă de ceai, suc sau tinctură și astfel tratează o paletă largă de afecțiuni cum ar fi cele renale, artrita, tuberculoza și afecțiunile vezicii biliare. De asemenea, este foarte utilizată și pentru scăderea în greutate, sau pentru ameliorarea umflăturilor.

Coada calului are o mare cantitate de siliciu, care este vital pentru organism. De asemenea, ingredientele active ale acestei plante au proprietăți antioxidante și antiinflamatorii.

Are calități nutriționale deosebite din cauza conținutului ridicat de siliciu și calciu. Mai are fier și magneziu, mangan, potasiu, fosfor, seleniu, sodiu, zinc, dar aduce și un aport important de vitamine precum A, B2, B3, B5, C și E.

Planta mai conține și tanin, saponine și flavonoide.

Are proprietăți pentru a ameliora afecțiunile de la nivelul tractului urinar, prin ingredientele active ale plantei fiind eliminate mai ușor bacteriile. Prin proprietățile sale diuretice, coada calului stimulează urinarea și detoxifierea aparatului urinar.

Persoanele care au pietre la rinichi pot consuma planta, sub diferite forme, în paralel cu tratamentul recomandat de medic, pentru accelerarea procesului de eliminare a acestora.

Elimină fluidele și sarea în exces din organism, datorită proprietăților diuretice. Balonarea specifică menstruației poate fi combătută cu această plantă miraculoasă.

Totodată, coada calului menține oasele sănătoase și puternice, prin cantitatea mare de siliciu, indispensabil unui sistem osos sănătos.

Un studiu indian a arătat că această plantă, consumată sub formă de extract, poate menține la cote normale densitatea osoasă și previne osteoporoza sau încetinește evoluția acesteia.

De asemenea, este benefică și pentru păr, tot prin siliciul pe care îl conține. Ajută la creșterea sa, dar ajută și la repararea firelor degradate. În caz de cădere a părului, această plantă poate fi consumată sub formă de ceai, se poate aplica direct la rădăcină, sub formă de mască, dar se poate folosi și la clătire, cu infuzie de coada calului.

Are proprietăți și pentru fortifierea unghiilor, care pot fi ajutate tot prin ceaiuri, dar poate fi utilizată și tinctura direct pe unghii.

De asemenea, tratează cu succes și umflăturile. Dacă glezna este umflată, se pot aplica comprese cu ceai din coada calului care vor accelera procesul de vindecare.

Contraindicații în utilizarea plantei de coada calului

În cazul administrării pe perioade lungi de timp, rinichii ar putea fi afectați. De asemenea, din același motiv ar putea apărea un deficit de vitamina B1.

Nu se recomandă nici pe perioada sarcinii consumul de ceai din această plantă, deoarece nu se cunosc posibilele efecte adverse pe care planta le poate avea asupra fătului.

Nu este recomandată nici alcoolicii această plantă, deoarece ei deja suferă de deficit de vitamina B1, iar coada calului acutizează problema.

Cum se prepară ceaiul?

Într-o zi sunt admise pentru consum cel mult trei cani de ceai de coada calului.

Se fierb 2-3 lingurițe de coada calului la o cană de apă. Se lasă la fiert 5 minute, apoi la infuzat încă 10 minute. Se bea după strecurare.

Pagină realizată de Mirela Filimon

Coada calului are o mare cantitate de siliciu, care este vital pentru organism. De asemenea, ingredientele active ale acestei plante au proprietăți antioxidante și antiinflamatorii.

Are calități nutriționale deosebite din cauza conținutului ridicat de siliciu și calciu. Mai are fier și magneziu, mangan, potasiu, fosfor, seleniu, sodiu, zinc, dar aduce și un aport important de vitamine precum A, B2, B3, B5, C și E.

Planta mai conține și tanin, saponine și flavonoide.

Cremă de cartofi cu praz

Ingrediente:

250 gr praz curățat
o ceapă de 70-80 de grame
300 gr cartofi curățați și tăiați cubulețe
200 ml smântână cu 25% grăsime pentru gătit
1 litru de supă de pui sau de legume
1 foaie de dafin
30 gr unt 80-82% grăsime
1 linguriță ulei de măsline sare și piper alb verdeață pentru ornat

Mod de preparare:

Cratița se pune la foc mediu și se adaugă uleiul și apoi untul. Când acesta s-a topit, se adaugă ceapa peștiori și prazul tăiat rondele. Se pune sare și se călește totul la foc mic, timp de 5-6 minute, amestecând frecvent. Apoi se pun în cratiță și cartofii curățați, spălați și tăiați cu-

buri, supă fierbinte de pui sau de legume, și foaia de dafin, dacă preferați. Se lasă să fiarbă cam 20 de minute.

Se scoate frunza de dafin și se blenduiește totul. Se pune smântâna pentru gătit, iar apoi supă cremă se trece printr-o sită. Se mai pune o dată pe foc pentru a o aduce la o temperatură înaltă, dar nu se fierbe.

Apoi se mai adaugă sare și piper alb după gust. Se porționează în boluri, se mai pune smântână pentru decor, la fel și verdeața păstrată special pentru aceasta. Se poate servi cu crutoane sau pâine prăjită. Se servește caldă, deoarece are un gust mult mai bun decât dacă s-a răcit.

Paste carbonara

Ingrediente:

250 gr spaghetti
100 gr bacon
200 gr de smântână
50 g parmezan ras
2 gălbenușuri
1 lingură unt

Mod de preparare:

Se pune untul într-un vas unde se va și încinge, după care se adaugă baconul. Se lasă puțin la rumenit, până devine cro-

cant. Smântâna se pune într-un castron, la care se adaugă parmezanul ras fin și gălbenușurile. Se mai pune sare și piper, dacă este cazul, apoi se amestecă și se toarnă peste bacon.

Pastele se pun la fiert, după cum este specificat pe ambalaj. După fierbere, se scurg și adaugă peste sosul fierbinte. Se amestecă totul apoi se servesc fierbinți.

Poftă bună!

Tiramisu fără ou

Ingrediente:

250 gr de mascarpone
500 gr de smântână 30% grăsime
o lingură cu esență de vanilie
1/2 pachet de pișcoturi
o cană de cafea
2-3 linguri de zahăr pudră
cacao pentru pudrat

Mod de preparare:

Brânza mascarpone trebuie frecată bine până devine cremoasă, apoi se bate bine smântâna la care se adaugă mascarpone, zahărul și esența de vanilie. Dacă preferați, puteți adăuga o linguriță-două în plus de zahăr. Se dă la rece pentru cel puțin 30 de minute.

Se ia fiecare pișcot și se trece rapid

prin cafea, după care se așează pe un platou, până când se realizează primul rând, cel de bază.

Jumătate din cremă se așează peste pișcoturi, iar apoi se mai realizează un rând, după ce fiecare se trece prin cafea. Și peste acesta se așează cremă de mascarpone. Se pudrează cu cacao și se dă la rece până a doua zi, sau măcar câteva ore, până se înmoaie pișcoturile.

Se taie felii și se servește cu mare poftă!

Sirop de păpădie

Ingrediente:

200 de flori de păpădie complet înflorite, dar fără tulpină
750 ml apă
500 gr zahăr
zeama de la o lămâie

Mod de preparare:

Plantă medicinală de sezon, păpădia poate fi recoltată în luna mai, iar din ea se poate face un sirop delicios, dar și valoros pentru menținerea sănătății. Are rol antioxidant și reduce cantitatea de grăsime din ficat. De asemenea, reglează deficiențele hormonale și elimină acneea. Procesul de preparare a siropului trebuie să înceapă imediat după recoltarea florilor. Acestea sunt fragile și nu trebuie spălate nici măcar sub jet de apă rece, deoarece se pierde polenul iar petalele se zdrobesc. Florile se răstoarnă în chiuveta plină cu apă rece, se trece cu mâna prin ele, iar apoi se pun în sită. Se lasă iar apă în chiuvetă, și iar se pun păpădiile la limpezit de praf și insecte, iar procesul se repetă până când apa rămâne fără impurități. Se așează apoi pe hârtie absorbantă, cu petalele în jos. După ce s-au zvântat, petalele se scot de pe partea

verde, deoarece aceasta este amară. Procesul este bine a fi făcut deasupra unei oale de 1,5 - 2 litri, practic recipientul în care se va face siropul de păpădie. Apoi se adaugă cei 750 de mililitri de apă. Se pune cratița pe foc și se lasă la fiert, la foc mediu, timp de 8 minute. Se oprește focul, se acoperă cratița cu capacul și se lasă lichidul să se răcească la temperatura bucătăriei. Oala se pune în frigider și se lasă peste noapte. A doua zi, lichidul se filtrează printr-o sită fină, apăsând deasupra petalelor, să se scurgă bine. Vom vedea că din cele 200 de flori am obținut 500 ml de extract de păpădie. Se toarnă într-o cratiță și pentru fiecare mililitru de extract, se toarnă câte un gram de zahăr. Tot acum se adaugă și zeama de la lămâie. Se pune la fiert și se va forma o spumă care trebuie îndepărtată. Siropul va fierbe până când va deveni atât de gros pe cât ne place. Ideal este însă a nu fi lăsat la fiert mai mult de 30 de minute. De aici ar trebui să rezulte 600 mililitri de sirop. Preparatul se toarnă cât este fierbinte în borcane sau sticle sterilizate și se sigilează cu dopuri sterilizate și ele.

În 1939, Winston Churchill a făcut o remarcă rămasă celebră: Rusia este „o ghicitoare înfășurată într-un mister, în interiorul unei enigme”. Cunoscătorii își dau seama că aceste cuvinte au rămas la fel de actuale și în ziua de astăzi. Deși Rusia este cea mai mare țară din lume și are al optulea cel mai mare PIB din lume, rămân foarte multe necunoscute despre poporul și cultura sa.

Obiectivele turistice care au așezat Rusia pe harta culturală a lumii

Cu 17.125.200 km², Rusia este cea mai întinsă țară din lume, acoperind peste o optime din suprafața locuită a Pământului, și a noua ca populație, cu peste 144 de milioane de oameni în decembrie 2017, excluzând Crimeea. Aproximativ 77% din populație trăiește în partea vestică, europeană, a țării.

Turismul din Rusia a înregistrat o creștere rapidă de la sfârșitul perioadei Sovietice, mai întâi turismul intern și apoi cel internațional, alimentate de patrimoniul cultural bogat și de marea varietate naturală a țării. Cele mai importante trasee turistice din Rusia includ o călătorie prin orașele vechi din Inelul de Aur, croaziere pe râuri mari ca Volga, și călătorii de lungă durată pe celebra cale ferată Trans-Siberiană. În anul 2013, Rusia a fost vizitată de 28,4 milioane de turiști; este a noua cea mai vizitată țară din lume și a șaptea din Europa. În cele ce urmează, vă vom prezenta un scurt istoric a celor mai importante obiective turistice rusești, care au condus la afirmarea acestei țări pe harta culturală a lumii.

Muzeul Ermitaj

Istoria muzeului datează din 1764, atunci când Ecaterina a II-a a început să pună la expoziție colecțiile sale private de pictură, fiind și foarte valoroase, obținute la Berlin.

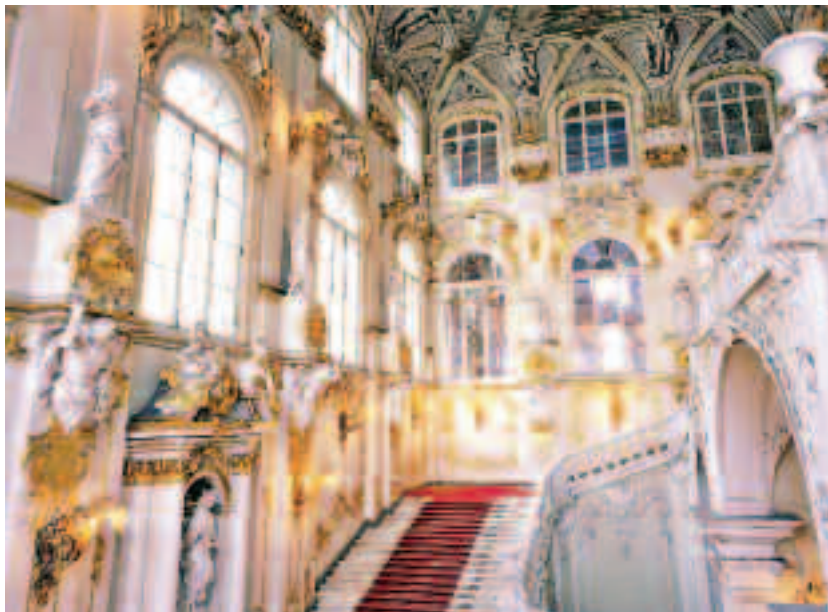
Iubitoare de artă, țarina spunea despre sine că nu se pricepe prea mult la pictură, dar îi plăcea să colecționeze tablouri. Achiziționarea de tablouri pentru palat a fost continuată în diverse orașe din străinătate (Dresda, Paris, Roma) din diferite colecții particulare. Pentru a reuni o colecție capabilă să rivalizeze cu cele ale suveranilor sau înalților demnitari, Ecaterina a II-a i-a împuternicit pe ambasadorii ei să participe la licitații în ateliere din toată Europa.

În colecția împărătesei se aflau pânze pictate de pictori celebri, precum Rubens, Van Dyck, Rembrandt și mulți alții. Cel puțin 96 de tablouri din colecția Ecaterinei a II-a au supraviețuit.

În timpul domniei lui Alexandru I (1777-1825), nepotul Ecaterinei cea Mare, numărul de capodopere din Ermitaj s-a mărit după o pauză din timpul domniei lui Pavel I (1745-1801). În urma victoriei asupra lui Napoleon, Alexandru I a cumpărat de la soția acestuia-Joséphina de Beauharnais, treizeci și opt de pinze care decoraseră reședința imperială Malmaison. Comparativ cu achizițiile anterioare, în secolul al XIX-lea s-a impus o selecție mai riguroasă care să echilibreze disproporțiile dintre diversele colecții. În această perioadă, s-a mărit colecția de pictură spaniolă.

Muzeul Ermitage cu timpul a devenit tot mai mare și mai mare, ajungând să fie completat cu noi colecții de valoare. În 1769, mai mult de 600 de pânze au fost cumpărate din colecția personală a Ministrului Saxon. Printre acestea se numără lucrările lui Tițian și Bellotto.

Colecția care a adus popularitate sporită muzeului Ermitage a apărut în 1772. Se găseau opere de artă, cum ar fi: „Sfânta Familie” a lui Raphael, „Danae” de Tițian, „Lamentation of Christ” de Veronese și multe alte lucrări a artiștilor europeni din secolele XVI-XVIII.

Cele mai multe dintre sălile Ermitajului au propriile sale nume, de exemplu, Sala Petrovski, Sala Armelor, Sala Sf. Gheorghe, Galeria Militară din 1812, Sala Malachite și multe altele. În fiecare an, de Ziua Sf. Ecaterina (7 decembrie), Ermitaj sărbătorește ziua fondării muzeului

Fiecare clădire din piața roșie are o istorie bogată. Mausoleul lui Lenin conține trupul conservat al lui Lenin, fondatorul Uniunii Sovietice. În apropiere se află Catedrala Sfântul Vasile, puternic iluminată, precum și palatele și bisericile din Kremlin

Membrii familiei imperiale nu au fost singurii locuitori ai palatului: sub cadrul metalic de la mansarde trăia o armată de servitori. Atât de vaste erau încăperile destinate servitorilor că un fost slujitor și familia sa, fără știrea autorităților palatului, s-a mutat sub același acoperiș

Piața Roșie din inima Rusiei

Piața Roșie este cea mai cunoscută piață din Moscova. Piața separă Kremlinul, fosta reședință imperială, în prezent sediul președinției ruse, de zona comercială Kitay-gorod. Este locul din care pornesc, în toate direcțiile, marile străzi ale Moscovei și drumuri ale Rusiei, fiind de aceea considerată centrul Moscovei și al Rusiei.

În locul Pieței Roșii erau în vechime clădiri din lemn. Acestea au fost demolate în 1493, la ordinul lui Ivan al III-lea al Rusiei, deoarece constituiau un pericol de incendiu. Zona eliberată a devenit piața centrală a Moscovei, mai târziu fiind folosită pentru ceremonii publice, proclamații, uneori și ca loc de încoronare al țarilor ruși.

Numele de „Piața Roșie” provine de la cuvântul rusesc krasnaya, care înseamnă deopotrivă „roșu” și „frumos”, ultimul înțeles (un arhaism) fiind folosit pentru a desemna Catedrala Sfântul Vasile de lângă, fiind apoi transferat numelui pieței.

În timpul perioadei sovietice Piața Roșie și-a menținut statutul. Aici era adresa guvernului sovietic și tot aici aveau loc defilările militare. Catedrala Kazan și Capela Iverskaya cu Porțile Reinvierii au fost demolate pentru a crea acces vehiculelor grele militare (ambele au fost reconstruite după căderea URSS).

Au fost întocmite planuri și pentru demolarea binecunoscutei Catedrale Sf. Vasile. Se spune că Lazar Kaganovici, directorul planului de reconstrucție a Moscovei, a întocmit un model al Pieței Roșii, cu care s-a prezentat la Stalin, și a început să-i explice cum catedrala încurca traficul și ar trebui demolată. Când a luat însă macheta catedralei de pe masă, Stalin a replicat: „Lazar! Pune-o la loc!”

Cele mai faimoase defilări militare prin piață au fost cele ale Armatei Roșii din 1941 și 1945. În timpul primei defilări Moscova era în bătaia tunurilor armatei germane, trupele care defilau plecând direct pe linia frontului. La a doua defilare, 24 iunie 1945, drapelele armatei germane învinse au fost aruncate la picioarele Mausoleului lui Lenin.

Palatul de Iarnă din Sankt Petersburg

Situat între Cheiul Palatului și Piața Palatului, aproape de locul primului palat de iarnă al lui Petru cel Mare, actualul (al patrulea) Palat de Iarnă a fost construit și modificat aproape continuu între sfârșitul anilor 1730 și 1837, când a fost deteriorat grav de un incendiu și reconstruit imediat. Asaltul palatului din 1917 așa cum este descris în picturile sovietice și în filmul Octombrie (1927) al lui Eisenstein a devenit un simbol reprezentativ al Revoluției Ruse.

Palatul a fost construit la o scară monumentală care era destinată să evidențieze puterea Rusiei Imperiale.

Țarul domnea din acest palat peste un teritoriu de peste 22,4 milioane de km pătrați (aproape 1/6 din suprafața globului) și peste o populație de 125 de milioane de supuși pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. El a fost proiectat de mai mulți arhitecți, mai ales Bartolomeo Rastrelli, în ceea ce a ajuns să fie cunoscut ca stilul baroc elisabetan. Palatul vopsit în culorile verde și alb are forma unui dreptunghi alungit, iar fațada principală are 250 de metri lungime și 30 de metri înălțime.

Palatul de Iarnă a fost prevăzut să

conțina 1.786 uși, 1.945 ferestre, 1.500 de camere și 117 scări. Afectat de un incendiu devastator, palatul a fost reconstruit în 1837, dar în timp ce exteriorul a rămas neschimbat, o mare parte din interior a fost reprojectat într-o varietate de stiluri, făcând ca palatul să fie descris ca un „palat din secolul al XIX-lea, inspirat de un model în stil rococo”.

În 1905 a avut loc masacrul din Duminică însângerată atunci când demonstrații au mărșăluit spre Palatul de Iarnă, dar familia imperială locuia retrasă la acel moment în Palatul Alexandru de la Țarskoe Selo și revenea la Palatul de Iarnă numai cu ocazia ceremoniilor oficiale de stat.

În urma Revoluției din februarie din 1917, palatul a fost pentru scurt timp sediul Guvernului Provizoriu Rus, condus de Aleksandr Kerenski. Mai târziu, în același an, palatul a fost luat cu asalt de un detașament de soldați și marinari ai Armatei Roșii — un moment definitoriu în procesul de formare al statului sovietic. Cramele palatului au fost jefuite și golite timp de o lună în această perioadă tulbură ce a fost descrisă ulterior drept „cea mai mare mahmureală din istorie”. Astăzi, palatul este restaurat și face parte din complexul de clădiri al Muzeului Ermitaj.

După întoarcerea din Marea Ambasadă în 1698, Petru I al Rusiei a inițiat o politică de occidentalizare și de expansiune care urma să transforme Țaratul Rusiei în Imperiul Rus și într-o mare putere europeană.

Această politică s-a manifestat în construirea în întregime a unui nou oraș, Sankt Petersburg, în 1703. Aspectul noului oraș a fost conceput ca o respingere conștientă a arhitecturii ruse tradiționale de inspirație bizantină, precum arhitectura barocă de tip Narișkin ce era pe atunci la modă, în favoarea unei arhitecturi de inspirație clasică ce predomina în marile orașe ale Europei. Țarul intenționa ca noul său oraș să fie conceput într-un stil renascentist flamand, cunoscut mai târziu sub numele de baroc petrin, iar acest stil a fost ales pentru noul său palat din oraș. Prima reședință regală de aici a fost o cabană umilă ce a fost cunoscută atunci sub numele de Domik Petra I, construită în 1704 pe malul râului Neva. Ea a fost transportată în 1711 pe cheiul Petrovskaja, unde se află și în prezent.

După ce locul a fost curățat, țarul a procedat la construirea unei clădiri mai încăpătoare între anii 1711 și 1712. Această casă, cunoscută astăzi ca primul palat de iarnă, a fost proiectată de către Domenico Trezzini.

Secolul al XVII-lea a fost o perioadă de mare dezvoltare a arhitecturii regale europene ca urmare a faptului că s-a redus treptat necesitatea folosirii unor reședințe fortificate. Acest proces, care a început în secolul al XVI-lea, s-a accelerat, iar castelele fortificate au fost înlocuite curând de palate clasice încăpătoare în cele mai puternice țări europene.

Unul dintre cele mai vechi și mai notabile exemple a fost Versailles-ul lui Ludovic al XIV-lea. Finalizat în mare parte până în 1710, Versailles-ul — cu mărimea și splendoarea sa — a accentuat rivalitatea dintre suveranii Europei. Petru cel Mare al Rusiei, dornic să promoveze toate conceptele occidentale, a dorit să aibă un palat modern precum ceilalți suverani europeni. Cu toate acestea, spre deosebire de unii dintre succesorii săi, Petru I nu a aspirat niciodată ca palatul său să rivalizeze cu Versailles-ul.

Raluca D.

PERSONALITĂȚI

Meacham a susținut că Jefferson a fost cea mai influentă figură a republicii democratice în prima jumătate de secol, urmată de adepții presidențiali James Madison, James Monroe, Andrew Jackson și Martin Van Buren. Jefferson este recunoscut pentru că a scris peste 18.000 de scrisori de substanță politică și filozofică în timpul vieții sale, pe care Francis D. Cogliano o descrie ca „o moștenire documentară ... fără precedent în istoria americană prin mărimea și amploarea sa”

Thomas Jefferson este considerat autorul primei schițe a Declarației de Independență

Numele lui Thomas Jefferson este legat de actul „Declarației de Independență a Statelor Unite ale Americii” și de mandatele de președinte dintre 1801-1809, acesta fiind al treilea șef al statului american.

Thomas Jefferson a fost un filozof al politicii care a promovat liberalismul clasic, republicanismul și separarea bisericii de stat. Jefferson a fost autorul lucrării Statutul Virginiei pentru libertatea religioasă (1779, 1786), care a fost baza scrierii Primului Amendament al Constituției Statelor Unite și totodată parte a seriei primelor zece amendamente ale Constituției Statelor Unite (cunoscute sub numele colectiv de The Bill of Rights, 1791).

Numele lui Jefferson a devenit omonimul conceptului de democrație jeffersoniană, iar Thomas Jefferson a fost atât fondatorul, cât și liderul Partidului Democrat-Republican, care avea să domine scena politică americană pentru circa un sfert de secol, fiind precursorul Partidului Democrat de astăzi din Statele Unite.

Jefferson a fost de asemenea al doilea guvernator al Virginiei (1779 - 1781), primul secretar de stat (1789 - 1795), și al doilea vicepreședinte al Statelor Unite (1797 - 1801).

Viața și educația viitorului președinte

Thomas Jefferson s-a născut pe 13 aprilie 1743, la casa familiei sale din Shadwell Plantation din Colonia Virginia, al treilea din cei zece copii. Tatăl său Peter Jefferson a fost plantator și topograf care a murit când Jefferson avea paisprezece ani: mama sa era Jane Randolph. Peter Jefferson și-a mutat familia la Tuckahoe Plantation în 1745 la moartea lui William Randolph, proprietarul plantației și prietenul lui Jefferson, care în testamentul său îl numise pe Peter gardian al copiilor lui Randolph. Jeffersonii s-au întors la Shadwell în 1752, unde Peter a murit în 1757; proprietatea sa a fost împărțită între fiii săi Thomas și Randolph. John Harvie Sr. a devenit apoi gardianul lui Thomas. Thomas a moștenit aproximativ 5.000 de acri de teren, inclusiv Monticello. El a preluat autoritatea deplină asupra proprietății sale la vârsta de 21 de ani.

Jefferson și-a început educația alături de copiii lui Randolph cu tutori la Tuckahoe.

Tatăl lui Thomas a fost autodidact și, regretând că nu a avut o educație formală, l-a înscris pe Thomas la o școală engleză la vârsta de cinci ani. În 1752, la nouă ani, a început să frecventeze o școală locală condusă de un ministru presbiterian scoțian și a început, de asemenea, să studieze științele naturii pe care a ajuns să le și îndrăgească. A studiat de asemenea limba latină, greacă și franceză, și a luat lecții de echitație. Accesul pe care tânărul Jefferson l-a avut la cărți a fost

prin intermediul bibliotecii modeste a tatălui său.

Reverendul James Maury a fost cel care i-a predat lui Jefferson din anul 1758 până în 1760. În această perioadă, Thomas a cunoscut și s-a împrietenit cu diverși indieni americani, inclusiv faimosul șef cherokee Ontasseté, care se oprea adesea la Shadwell pentru a-l vizita, în drumul lor spre Williamsburg pentru a face comerț. În cei doi ani, Jefferson a fost alături de familia Maury, a călătorit la Williamsburg și a fost oaspetele colonelului Dandridge, tatăl lui Martha Washington.

La Williamsburg, tânărul Jefferson s-a întâlnit și a venit să-l admire pe Patrick Henry, care era mai în vârstă cu opt ani decât Thomas, și cu care împărțea o pasiune comună pentru cântatul la vioară.

Anul 1765 a fost încărcat pentru familia lui Jefferson. În iulie, sora lui Martha s-a căsătorit cu prietenul său apropiat și însoțitorul de facultate Dabney Carr, ceea ce l-a mulțumit pe Jefferson. În octombrie, el a deplăns moartea neașteptată a surorii sale, Jane, la vârsta de 25 de ani și a scris un epitaf de adio în latină. Jefferson și-a prețuit cărțile și a adunat trei biblioteci în viața sa. Prima, o bibliotecă de 200 de volume a început-o în tinerețe, care conținea cărți moștenite de la tatăl său și lăsate de George Wythe, a fost distrusă când casa lui Shadwell a ars într-un incendiu din 1770. Cu toate acestea, el și-a completat colecția cu 1.250 de titluri până în 1773 și a ajuns la aproape 6.500 de volume până în 1814. El și-a organizat marea varietate de cărți în trei mari categorii care corespund elementelor minții umane: memorie, rațiune și imaginație.

După ce britanicii au ars Biblioteca Congresului în timpul Arderii Washingtonului, el a vândut această a doua bibliotecă guvernului SUA la prețul de 23.950 USD pentru a începe colecția Bibliotecii Congresului.

Jefferson a folosit o parte din banii asigurați de vânzare pentru a-și achita o parte din datoria sa mare, remițând 10.500 de dolari lui William Short și 4.870 de dolari lui John Barnes din Georgetown. Cu toate acestea, în curând a reluat colectarea pentru bibliotecă sa personală, scriindu-i lui John Adams: „Nu pot trăi fără cărți.”

A început să își alcătuiască o nouă bibliotecă, din volumele sale preferate, iar la momentul morții sale, a ajuns la aproape 2000 de exemplare.

Monticello, căsătoria și familia

În 1768, Jefferson a început să-și construiască reședința principală Monticello (în italiană „Micul Munte”) pe un vârf de deal cu vedere la plantația sa de 20.000 de acri (aproximativ 20 km pătrați) și a fost citat spunând: „Arhitectura este încântarea mea, și ridicarea și tragerea în jos, una dintre distracțiile mele preferate.” Construcția a fost realizată în principal de zidari și tâmplari locali, ajutați de sclavii pe care Jefferson îi avea el.

S-a mutat în Pavilionul de Sud în 1770. Transformarea lui Monticello într-o capodoperă neoclasică în stil paladian a fost proiectul său peren.

La 1 ianuarie 1772, Jefferson s-a căsătorit cu verișoara sa de gradul al treilea, Martha Wayles Skelton, văduva de 23 de ani a lui Bathurst Skelton.

Biograful Dumas Malone a descris căsătoria ca fiind cea mai fericită perioadă din viața lui Jefferson. Martha a citit pe scară largă, a lucrat cu ac și a fost o pianistă pricepută; Jefferson o însoțea adesea la vioară sau violoncel.

În cei zece ani de căsătorie, Martha a născut șase copii: Martha „Patsy” (1772–1836); Jane (1774–1775); un fiu care a trăit doar câteva săptămâni în 1777; Maria „Polly” (1778–1804); Lucy Elizabeth (1780–1781); și o altă Lucy Elizabeth (1782–1784).

Martha a suferit mai târziu de probleme de sănătate, inclusiv de diabet, iar nașterea frecventă a slăbit-o și mai mult. La câteva luni după nașterea ultimului ei copil, ea a murit pe 6 septembrie 1782, cu Jefferson la patul ei.

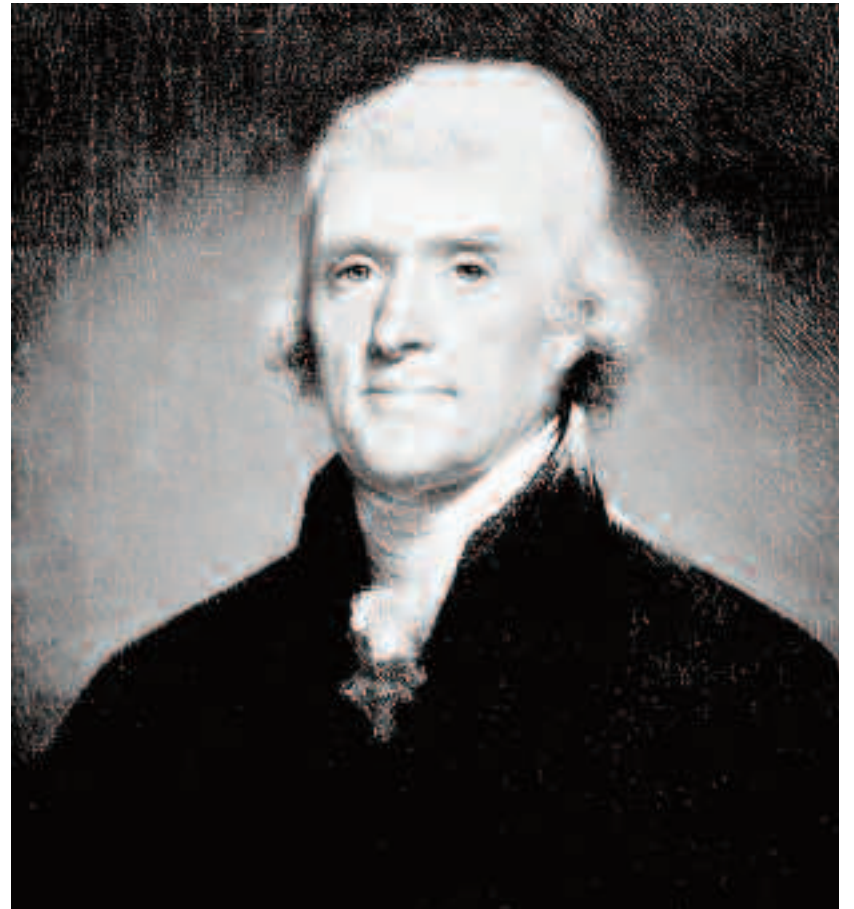
Cu puțin timp înainte de moarte, Martha l-a făcut pe Jefferson să-i promită că nu se va mai căsători, spunându-i că nu ar putea suporta ca o altă mamă să-i crească copiii. Jefferson a fost profund marcat de moartea soției sale, făcea plimbări lungi alături de fiica sa, Martha, care se considera „un martor solitar al multor explozii violente de durere” ale tatălui ei.

Declarația de independență

Jefferson a fost autorul principal al Declarației de Independență. Idealurile sociale și politice ale documentului au fost propuse de Jefferson înainte de inaugurarea Washingtonului. La 33 de ani, a fost unul dintre cei mai tineri delegați la cel de-al doilea Congres continental, care a început în 1775 la izbucnirea războiului revoluționar american, unde o declarație formală de independență față de Marea Britanie a fost copleșit favorizată.

Jefferson și-a ales cuvintele pentru declarație în iunie 1775, la scurt timp după ce a început războiul, unde ideea independenței față de Marea Britanie devenise de multă vreme populară în rândul coloniilor. El a fost inspirat de idealurile iluministe ale sfînteniei individului, precum și de scrierile lui Locke și Montesquieu.

El l-a căutat pe John Adams, un lider emergent al Congresului. Au devenit prieteni apropiați, iar Adams a susținut numirea lui Jefferson în „Comitetul celor Cinci” format pentru a redacta o declarație de independență în sprijinul Rezoluției Lee adoptată de Congres, care a declarat coloniile unite independente. Comitetul a crezut inițial că Adams ar trebui să scrie documentul, dar Adams a convins comitetul să-l aleagă pe Jefferson. Acesta s-a consultat cu alți membri ai comitetului în următoarele șaptesprezece zile și s-a bazat pe proiectul său de Constituție din Virginia, proiectul lui George Mason al

Jefferson este o imagine a libertății individuale, democrației și republicanismului, recunoscut ca autor al Declarației de Independență, un arhitect al Revoluției Americane și un om renaștist care a promovat știința și bursele. Democrația participativă și votul extins pe care le-a susținut și-au definit epoca și au devenit un standard pentru generațiile ulterioare

Declarației de Drepturi din Virginia și alte surse. Ceilalți membri ai comitetului au făcut unele modificări, iar un proiect final a fost prezentat Congresului la 28 iunie 1776.

Declarația a fost introdusă vineri, 28 iunie, iar Congresul a început dezbaterile cu privire la conținutul acesteia luni, 1 iulie, ducând la omiterea unei părți din text, incluzând un pasaj critic pentru regele George al III-lea și „Clauza anti-sclavie a lui Jefferson”.

Aceste schimbări l-au supărat pe Jefferson, dar nu a vorbit public despre revizuirii. La 4 iulie 1776, Congresul a rectificat Declarația, iar delegații au semnat-o pe 2 august; procedând astfel, comiteau un act de trădare împotriva Coroanei. Preambulul lui Jefferson este considerat o declarație durabilă a drepturilor omului, iar expresia „toți oamenii sunt creați egali” a fost numită „una dintre cele mai cunoscute propoziții în limba engleză” care conține „cele mai puternice și consecințe cuvinte din istoria americană”.

Perioada de la Casa Albă

Președinția lui Thomas Jefferson a început la 4 martie 1801, când a fost instalat în funcție. Și s-a încheiat la 4 martie 1809. Jefferson a preluat funcția după ce l-a învins pe președintele John Adams la alegerile prezidențiale din 1800. Alegerile au fost o realiniere politică în care Partidul Democrat-Republican a îndepărtat Partidul Federalist de la putere, introducând o generație de dominație Democrat-Republicană în politica americană. După ce a îndeplinit două mandate, Jefferson a fost succedat de secretarul de stat James Madison, de asemenea, al Partidului Democrat-Republican.

Jefferson a preluat funcția hotărât să retragă programul federalist al anilor 1790. Administrația sa a redus impozitele, cheltuielile guvernamentale și datoria națională și a abrogat legile privind străinii și secesiunea. În afacerile externe, evoluțiile majore au fost achiziționarea gigantului „Louisiana Purchase” de la Franța în 1803, un embargo împotriva comerțului atârnat de Marea Britanie, cât și cu Franța și agravarea relațiilor cu Marea Britanie,

deoarece Statele Unite au încercat să rămână neutre în mijlocul războaielor napoleone, războaie care au cuprins Europa. El a înființat o academie militară, a folosit marina pentru a proteja navele comerciale de pirății barbari din Africa de Nord și a dezvoltat un plan pentru a proteja porturile SUA de invaziile străine prin utilizarea unor bărci mici (un plan care s-a dovedit inutil când a venit războiul în 1812). De asemenea, el a autorizat expediția Lewis și Clark să exploreze teritoriul din Louisiana și nord-vestul Pacificului.

În timpul celui de-al doilea mandat, atenția lui Jefferson s-a concentrat asupra procesului fostului vicepreședinte de atunci Burr pentru trădare, care a dus la achitare, și asupra problemei sclaviei, în special a importului de sclavi din străinătate.

În 1806, el a denunțat traficul internațional de sclavi ca fiind o „încălcare a drepturilor omului” și a cerut Congresului să o criminalizeze.

Congresul a răspuns aprobând Legea care interzice importul de sclavi în anul următor. Tensiunile în creștere între Statele Unite și Marea Britanie au dominat ultimii ani ai celui de-al doilea mandat al lui Jefferson, deoarece Marina Regală a început să impresioneze marinarii de pe navele americane și să atace navigația americană.

Jefferson a respins războiul și a folosit în schimb amenințări economice și embargouri care în cele din urmă au rănit SUA mai mult decât Marea Britanie. Disputele cu Marea Britanie au continuat după ce Jefferson a părăsit funcția, ducând în cele din urmă la războiul din 1812.

În ciuda problemelor economice și politice cauzate de tensiunile navale cu Marea Britanie, Jefferson a fost succedat de succesorul său preferat în persoana lui James Madison. Moștenirea sa a rămas extrem de influentă până la războiul civil american, dar reputația sa a scăzut de atunci.

Cu toate acestea, în sondajele efectuate de istorici academici și politologi, Jefferson este în mod constant clasat drept unul dintre cei mai stimați președinți ai națiunii.

Raluca D.

“Majoritatea familiilor din zilele noastre pun în prim plan dezvoltarea emoțională și a inteligenței emoționale a copilului/copiilor lor. Însă, pentru un real succes în acest domeniu este indicat să alegem mediul și modul cel mai favorabil pentru dezvoltarea copilului, din toate punctele de vedere.”

Despre dezvoltarea emoțională a copilului, la conferința organizată de Ziua Internațională a Familiei

În data de 15 mai a avut loc Ziua Internațională a Familiei. Evenimentul a fost marcat printr-o conferință internațională, ”Familia în secolul XXI”, organizată de Federația Internațională a Comunităților Educative.

De la Satu Mare a fost prezentă la conferință și colaboratoarea cotidianului nostru, Eva Laczko, în calitate de reprezentant al DGASPC Satu Mare, care și-a prezentat lucrarea intitulată ”Dezvoltarea emoțională a copilului în familia tradițională, versus în familia modernă”, pe care, în cele ce urmează, o redăm și noi (parțial).

Dezvoltarea emoțională a copilului în familia tradițională, versus în familia modernă

Majoritatea familiilor din zilele noastre pun în prim plan dezvoltarea emoțională și a inteligenței emoționale a copilului/copiilor lor. Însă, pentru un real succes în acest domeniu este indicat să alegem mediul și modul cel mai favorabil pentru dezvoltarea copilului, din toate punctele de vedere. Și aici, aș dori să menționez de la bun început, că nu este vorba de o deservire ”all inclusive” a urmașului nostru.

Însă, înainte de toate, aș dori să clarific câteva termeni, care stau la baza acestei mici investigații, care își propune să descopere, cum arată familia ideală, care poate asigura dezvoltarea optimă a inteligenței emoționale a copilului.

Trebuie să definim: ce înseamnă familia, cum arată o familie tradițională și ce înseamnă familia în lumea modernă: ce este inteligența emoțională și cum se poate influența (negativ sau pozitiv) dezvoltarea emoțională a celor mici din familie?

Definiția familiei și formele sale

Dicționarul explicativ al limbii române definește familia ca fiind ”Forma socială de bază, realizată prin căsătorie, care unește pe soți (părinți) și pe descendenții acestora (copiii necăsătoriți)”, respectiv, o altă definiție: ”Totalitatea persoanelor unite prin legături de sânge sau prin alianță” dar și ca ”Totalitatea celor care se trag dintr-un strămoș comun”.

Potrivit art. 48 din Constituția României și a art. 258 Noul Cod Civil, familia se întemeiază pe: căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora, precum și pe dreptul și îndatorirea egală a părinților de a asigura creșterea și educarea copiilor lor, pe egalitatea în fața legii a copiilor din afara căsătoriei cu cei din căsătorie (art. 260 noul Cod civil).

Din punct de vedere sociologic, familia este cel mai mic grup care stă la baza formării societății, un grup de persoane legate între ele prin căsătorie sau rudenie. Ea este formată din soți și copiii lor, părinții soților, precum și din alte persoane cu care se află în relații de rudenie.

Definirea noțiunii de familie poate fi abordată sub trei aspecte: sociologic, juridic și moral-creștin.

Privită sub aspect sociologic, familia poate fi definită ca o formă specifică de comunitate umană, formată dintr-un grup de persoane unite prin căsătorie, filiație sau rudenie, care se caracterizează prin comunitate de viață, interese și înțelegere. Comunitatea socială familială are trăsături

Privită sub aspect moral-creștin, familia este o instituție de origine divină stabilită de la Creație

caracteristice distincte față de alte categorii de comunități umane.

Din punct de vedere juridic familia desemnează grupul de persoane între care există drepturi și obligații ce izvorăsc din căsătorie, rudenie (inclusiv adopție), precum și din alte raporturi asimilate relațiilor de familie. Familia ca nucleu social elementar, cuprinde soții și descendenții lor necăsătoriți. Din familia largită fac parte soții și copiii lor, părinții soților, precum și alte persoane cu care aceștia se află în relații de rudenie.

Privită sub aspect moral-creștin, familia este o instituție de origine divină stabilită de la Creație. Ea a fost constituită prin căsătorie, ale cărei principale caracteristici au fost unitatea și indisolubilitatea. Fiind instituită de Dumnezeu, familia are caracter sacru, acest caracter de sacralitate fiind pus în evidență prin următoarele caracteristici: iubirea desăvârșită, comuniunea, unitatea și egalitatea membrilor acesteia.

În societatea contemporană trebuie să facem diferență între familia tradițională și familia modernă, deoarece, în timp ce, cu câteva decenii în urmă această comunitate număra câte 10-20 de membri, uneori chiar mai mulți, în zilele noastre familia modernă este formată din 2-3, sau în caz fericit din 4, eventual 5 persoane. Până nu demult familiile cuprindeau câte 3-4 generații: părinți, copii, bunici, străbunici, dar de multe ori trăiau în aceeași gospodărie chiar și unchi, sau mătuși și familiile acestora, dar în zilele noastre familia model cuprinde două generații, fiind formată din mama, tata și unu sau eventual doi copii. Din ce în ce mai multe familii sunt de la bun început, sau devin în timp, monoparentale.

Inteligența emoțională și dezvoltarea acesteia

Peter Salovey și John Mayer, în 1990 au definit inteligența emoțională sau coeficientul emoțional, ca fiind „capacitatea de a monitoriza propriile emoții și pe ale celor din jur, de a le eticheta în mod corespunzător și de a

utiliza informații emoționale pentru a ghida gândirea și comportamentul”.

Deci am putea spune că inteligența emoțională este abilitatea noastră de a ne accepta emoțiile și de a le gestiona în vederea eliminării stresului și dificultăților.

Dezvoltarea emoțională a copilului începe în viața intrauterină, chiar din momentul concepției sale, fiind determinată în mare măsură și de bagajul genetic pe care copilul îl moștenește de la părinți. Sensibilitatea sa, trăirile sale emoționale sunt mai greu de influențat, dar recunoașterea și gestionarea acestora, adică inteligența emoțională poate fi modelată și dezvoltată printr-o educație corectă. Însă, având în vedere nevoile specifice ale fiecărei persoane, educația emoțională corectă, trăirile emoționale și inteligența emoțională bine dezvoltată diferă de la un individ la altul, nevoile emoționale fiind diferite chiar și în diversele etape ale vieții.

Unul dintre elementele principale ale inteligenței emoționale este empatia. Aceasta este și un instrument de lucru pentru pedagog, care face posibilă influențarea emoțională a elevului, prin înțelegerea mimicii, a stării spirituale, precum și ale mesajelor mult mai profunde. Viața școlară, tradițiile, scenariul orelor de curs, precum și personalitatea cadrului didactic, toate acestea sunt factori importanți ale unei educații emoționale corecte.

La școală elevul, sau în societate copilul, care este capabil să recunoască sentimentele celor din anturaj, poate să acorde atenție celorlalți, să stabilească legături interumane, are capacitate de reconciliere, de administrare a conflictelor, este capabil de colaborare, știe să ceară ajutor și să-și administreze dorințele, este statornic, acela și-a însușit cea mai importantă lecție. Cheia celui mai important succes este ca școala să fie capabilă să devină totodată și școala vieții. În dezvoltarea emoțională a copilului, școala și familia deopotrivă joacă cel mai important rol. Colaborarea între grădiniță, școală și familie devine într-adevăr eficientă dacă atât părinții, cât și cadrele didactice caută să-și

dezvolte, în primul rând propriile lor capacități emoționale, se adresează copilului cu empatie, consolidând o relație de încredere, sprijină totodată dezvoltarea autocunoașterii și autoaprecierii elevului, îi încurajează autorealizarea, arătându-i exemplu prin exprimarea sentimentelor proprii și prin înțelepciune.

Familia, ca factor determinant al dezvoltării emoționale

Sigmund Freud, părintele psihologiei moderne alocă un spațiu însemnat cercetării efectelor vieții sociale asupra vieții individuale, dar studiază amănunțit evoluția acestuia și în timp, arătând dezvoltarea emoțională și sentimentală a individului în diferite etape ale istoriei, referindu-se la dezavantajele și piedicile conviețuirii sociale în civilizația modernă a timpurilor sale. Viața în societate necesită anumite sacrificii – afirmă Freud, - cum ar fi inhibarea unor dorințe sau sublimarea pasiunilor, astfel încât să putem trăi laolaltă cu ceilalți. Cât de mare este prețul pe care trebuie să îl plătim? Cât de mult ne afectează acesta? Chiar dacă la prima vedere nu pare ca acest lucru să aibă prea multă legătură cu evoluția emoțională din copilărie, totuși, răspunsurile la aceste întrebări ne aduc mai aproape de crearea unui mediu favorabil pentru dezvoltarea inteligenței emoționale a copilului și mai apoi administrarea corectă a trăirilor sale la maturitate.

Medicul psihiatru Dr. Cernus Imre, un psiholog contemporan de excepție, care în viziunea mea personală este în același timp un specialist deosebit de bine pregătit, dar și o prezență dură, flegmatică, care caută mereu să arate, înainte de toate, partea sumbră, cea mai întunecată a realității și abia la urmă, în câteva cuvinte schițează o cale de ieșire, studiază dezvoltarea emoțională a copilului în diverse medii familiale. El așează în prim plan situațiile familiale mai delicate.

Despre unele avem impresia că le cunoaștem efectele asupra sufletului copilului, poate chiar considerăm că le

putem gestiona fără să-i afecteze dezvoltarea sentimentală, însă în alte situații nici nu bănuim că cei mai tineri membri ai familiei știu ce se petrece în jurul lor. Dar ei sunt atenți, ne urmăresc și suferă, fie în tăcere, fie dau glas sentimentelor într-un mod aparte, pe care, de cele mai multe ori nu avem timp să le auzim.

Una dintre cele mai dificile perioade pentru dezvoltarea emoțională a copilului este atunci, când părinții se află în prag de divorț. Chiar dacă ei nu se ceartă în prezența copilului, acesta simte permanenta tensiune care plutește în aer. Oricât de pașnic ar fi acest proces, sentimentele dintre cei doi soți sunt otrăvite de acel factor care a dus la despărțire. Nimeni nu divorțează din prea multă dragoste, iar copilul, indiferent că este mic, adolescent sau om matur, simte că iubirea dintre părinții săi a dispărut. Din acel moment apare șantajul emoțional, fie din partea copilului, fie din partea părinților. Un ”nici nu te mai iubesc”, aruncat de copil într-un moment de furie, trezește teama părintelui că cel mic va ajunge la celălalt, dar același sentiment se poate cuibări și în sufletul copilului, dacă simte gelozia părintească a unuia față de celălalt.

În familia modernă începe să revină modelul mamei casnice, care nu mai este la fel de mulțumită de soarta ei ca pe vremuri, în familiile tradiționale, largite. Cu 70-100 de ani în urmă, cel mai firesc lucru a fost că bărbatul avea obligația de a câștiga existența familiei, însă, de atunci societatea a trecut printr-o schimbare radicală. Femeia a început să muncească și, ca orice ființă umană, simte nevoia să se realizeze. Și-a ales un partener care o depășește din anumite puncte de vedere: material, social, intelectual, iar pentru a nu avea sentiment de inferioritate, nu vrea, sau nici nu este lăsată să lucreze. Soțul muncește mult, fie pentru autorealizare, fie pentru a asigura condiții materiale perfecte familiei. Ea, chiar dacă nimic nu-i lipsește, începe să se simtă din ce în ce mai inutilă.

Decide să nască un copil, dar nu va naște de dragul copilului, ci pentru a avea o preocupare, pentru a-și redobândi importanța. Copilul va petrece (prea) mult timp cu mama, tata fiind prezent în viața lui doar seara, pentru un pupic de noapte bună și eventual în week end. Soția se simte și mai rău decât înainte, neglijată, singură cu toate sarcinile, dar vrea să facă față pe toate planurile. Soțul, simțind acest lucru, devine și mai dominant în familie. Femeia, care nu s-a putut realiza, caută să facă ea totul pentru și în locul copilului său, anulându-i astfel stima de sine și luându-i posibilitatea autoînfăptuirii.

Când apar certuri în familie, părinții încep să se șantajeze reciproc cu copilul, sau în anumite cazuri chiar și copilul este implicat în certurile din cuplu.

Aceasta este cea mai mare traumă pe care o putem provoca ființei despre care spunem că ne este cea mai dragă din lume. Niciodată nu copilul trebuie să lupte în locul părinților în războiul dintre cei doi adulți!

Când părinții se ceartă, acest lucru are un efect puternic și asupra securității sufletești a copilului, dar nu în ultimul rând, copilul își va însuși și comportamentul adulților din jur. Părinții sunt responsabili de viitorul copilului lor.

Într-o conviețuire apar mereu divergențe, dar după cum spune specialistul: ”Fiecare dintre noi poate avea zile proaste, dar să avem grijă, ca imaginea de ansamblu să rămână pozitivă”.

(Continuare în numărul următor)

Elon Musk a dezvăluit într-o emisiune televizată că suferă de sindromul Asperger

Miliardarul Elon Musk a dezvăluit că este prima persoană cu sindromul Asperger care găzduiește emisiunea „Saturday Night Live” de la NBC.

În timpul monologului său de deschidere al emisiunii, Musk, CEO excentric și controversat al Tesla și SpaceX, s-a referit la sine ca fiind „prima persoană cu sindromul Asperger care a găzduit Saturday Night Live”.

Pe parcursul monologului, Elon Musk a vorbit despre reputația sa, de faptul că îi place să rădă de anumite subiecte pe Twitter și de fascinația sa față de Dogecoin, o criptomonedă „glumă” care a crescut în valoare după ce a început să o susțină. În cadrul show-ului, acesta s-a referit la Dogecoin ca fiind „o mare agitație”, lucru care a determinat ca valoarea acestei criptomonede să scadă semnificativ.

„Celor pe care i-am jignit, vreau doar să le spun că am reinventat mașinile electrice și trimit oamenii pe Marte cu o rachetă. Credeți că sunt un tip normal și relaxat?”, a declarat Elon Musk.

Musk nu este de fapt prima gazdă SNL cu sindromul Asperger: Dan Aykroyd, fostul membru al

distribuției, a găzduit spectacolul în 2003 și a discutat în mod deschis despre Asperger, scrie Mediafax.

Conform asociației Autism Society, sindromul Asperger (cunoscut și sub numele de Tulburare Asperger) a fost descris pentru prima dată în anii 1940 de medicul pediatru vienez Hans Asperger. Mulți profesioniști au considerat că sindromul Asperger este pur și simplu o formă mai ușoară de autism și au folosit termenul „autism cu funcționare înaltă” pentru a descrie acești indivizi.

Tulburarea Asperger a fost adăugată în Manualul de Diagnostic și Statistic al tulburărilor mintale (DSM-IV) al Asociației Americane de Psihiatrie, ca o tulburare separată de autism. Cu toate acestea, există încă mulți profesioniști care consideră tulburarea Asperger o formă mai puțin severă de autism.

Ceea ce distinge tulburarea Asperger de autismul clasic sunt simptomele sale mai puțin severe și absența vorbirii întârziate. Copiii cu tulburare Asperger pot fi afectați doar ușor și au frecvent abilități lingvistice și cognitive bune. Pentru observatorul neantrenat, un copil cu tulburare Asperger poate părea doar un copil tipic care se comportă puțin diferit.

Scarlett Johansson își îndeamnă colegii să se îndepărteze de organizația care acordă Globurile de Aur

Actrița Scarlett Johansson îndeamnă industria să se îndepărteze de Asociația Presei Străine de la Hollywood (Hollywood Foreign Press Association, HFPA), organizația care acordă Globurile de Aur, până ce aceasta va aplica reforme semnificative.

Într-un comunicat transmis Variety, Johansson a dezvăluit că ea s-a îndepărtat de conferințele de presă ale HFPA din cauza „întrebărilor și remarcilor sexiste” și crede că industria ar trebui să se distanțeze de organizație până ce vor fi implementate alte reforme. „Ca actor care promovează un film, este așteptat să participe la sezonul premiilor prin prezența la conferințe de presă și la ceremonii.

În trecut, asta a însemnat deseori să înfrunt întrebări și remarci sexiste din partea anumitor membri HFPA care frizau hărțuirea sexuală. Acesta este motivul pentru care eu, mulți ani, am refuzat să particip la conferințele lor”, a scris actrița.

Ea a adăugat: „HFPA este o organizație care a fost legitimată de unii ca Harvey Weinstein pentru a avea amploare în vederea recunoașterii din partea Academiei și a industriei. Până ce nu va exista o reformă fundamentală în organizație, cred că este momentul să facem un pas înapoi de la HFPA și să ne concentrăm pe importanța și puterea unității în sindicatele noastre și în industrie ca întreg”.

Reprezentanții Amazon Studios au emis de asemenea un comunicat în care aduc critici similare Netflix, Time's Up și ale altora cu privire la recentul plan de reformare al HFPA.

Planul aprobat joi include măsuri de creștere a numărului persoanelor de culoare în rândul membrilor Asociației și restricții cu privire la primirea de cadouri și plăți pentru munca membrilor în comitete. Amazon Studios a transmis că așteaptă o schimbare semnificativă înainte de a relua colaborarea cu HFPA. „Nu am mai lucrat cu HFPA de când au fost exprimate aceste probleme, așteptăm o soluționare sinceră și semnificativă înainte de a merge mai departe”, a spus un purtător de cuvânt într-un

comunicat. Reprezentanții Asociației Presei Străine de la Hollywood nu au răspuns solicitării de a comenta. Vineri, un grup de peste 100 de publiciști și-au exprimat îngrijorarea cu privire la revizuirea HFPA. Ei au spus că vor evita evenimentele Asociației, inclusiv conferințele de presă, până ce va fi făcută lumină în cazul acesteia.

Ted Sarandos, CEO Netflix, a transmis într-o scrisoare destinată conducerii HFPA: „Nu credem că aceste noi politici propuse vor face față provocărilor privind diversitatea și incluziunea din HFPA sau lipsei de standarde clare pentru cum ar trebui să opereze membrii organizației. Așadar, vom opri orice activitate cu organizația dumneavoastră până ce vor fi făcute schimbări mai importante”.

Președintele HFPA, Ali Sar, i-a răspuns tot în scris: „Asociația a prețuit

mereu relația cu Netflix. Ascultăm îngrijorările dumneavoastră legate de schimbările pe care Asociația noastră trebuie să le facă și vreau să vă asigur că lucrăm cu stăruință la ele”. Asociația Presei Străine de la Hollywood se află în centrul atenției după ce, în luna februarie, o anchetă Los Angeles Times a dezvăluit că în rândul membrilor ei nu a existat nicio persoană de culoare timp de mai mult de două decenii. Articolul respectiv a detaliat și faptul că organizația a plătit sume mari membrilor pentru a face parte din comitete și pentru a accepta călătorii de lux. În luna aprilie, o altă problemă a apărut - fostul președinte Phil Berk, membru al asociației, a trimis un e-mail colegilor lui cu un articol în care Black Lives Matter era descrisă drept „mișcare de ură”. Berk a fost ulterior dat afară din HFPA.

Sebastian Stan va juca într-un film cu actrița Lily James

Actorul român Sebastian Stan devine Tommy Lee, toboșarul trupei Motley Crue într-o nouă producție marca Hulu.

Cunoscut pentru rolul lui Winter Soldier din filmele „Captain America”, Sebastian a postat în social media fotografii cu el, cu tatuajele și piercing-urile lui Tommy Lee.

După pelicula „The Dirt” de la Netflix, care a prezentat ascensiunea trupei Motley Crue, acum ni se pregătește un film doar despre toboșarul Tommy Lee. Sebastian Stan joacă rolul muzicianului, în vreme ce Pamela Anderson e jucată de actrița Lily James. Va rezulta o mini serie numită „Pam & Tommy”, axată pe relația celor doi și pe controversa cu sex tape-ul înregistrat pe yacht. Seth Rogen este producător executiv, iar în serial mai apar și actorii Nick Offerman („Parks and Recreation” și „Devs”), Taylor Schilling (personaj central în „Orange Is the New Black”), dar și comediantul Andrew Dice Clay („A Star Is Born”).

Pamela Anderson și Tommy Lee au fost căsătoriți între 1995 și 1998 și au avut o relație tumultuoasă, plină de scandaluri publice și o viață expusă în fața camerelor. Seth Rogen, producătorul serialului va avea și un rol în „Pam & Tommy”, cel al

bărbatului care le-ar furat sex tape-ul. În teaserele postate de Sebastian pe rețelele de socializare îl vedem cu tatuajele celebrului toboșar, cu pantaloni din piele, dar și cu piercing-uri de care trage Lily James, care aduce incredibil de mult cu Pamela.

„Bucky” din „Captain America” a postat fotografia sa cu noul look, cu un citat din Tommy Lee: „Nu ne oprim din jucat pentru că îmbătrânim, îmbătrânim pentru că ne oprim din jucat.”

Lily James a citat vedeta din „Baywatch”: „E grozav să fii blondă. Cu așteptările scăzute e foarte ușor să surprinzi lumea.”

Seth Rogen și-a luat multe libertăți creative pentru această producție, deoarece nici Tommy Lee și nici Pamela Anderson nu s-au implicat în realizarea sa. Pe Sebastian Stan l-am văzut recent în serialul „Falcon And the Winter Soldier”, bine primit de public după difuzarea pe Disney+. A mai jucat și în „Hot Tub Time Machine”, „The Martian” și „Ricki and the Flash”. Lily James e cunoscută pentru rolurile din filmele „Mamma Mia! Here We Go again”, „Baby Driver”, „Yesterday” și „Downton Abbey”.

Data de lansare încă nu a fost anunțată.

